

Η Λαυρεωτική βρίσκεται στη νοτιοανατολική πλευρά του νομού Αττικής. Το ανάγλυφο της χαρακτηρίζεται από ήπιες κλίσεις και δαντελωτά ακρογιάλια. Το κλίμα της είναι θερμό μεσογειακό με ελάχιστες βροχές, ήπιους χειμώνες και ζεστά καλοκαίρια. Το όνομα 'Λαυρεωτική' προέρχεται από την λέξη «**λαύρα**» ή «**λαύρη**» που σημαίνει στενωπός, στενό πέρασμα, σήραγγα, χαρακτηριστικό της περιοχής, που είναι διάσπαρτη από αρχαίες και νέες μεταλλευτικές στοές εξόρυξης, αφού στη περιοχή υπάρχει ιδιαίτερα μεγάλος ορυκτός πλούτος.

Η υποβάθμιση του περιβάλλοντος από την έντονη μεταλλουργική δραστηριότητα ξεκίνησε ταυτόχρονα με τη γέννηση της βιομηχανίας στο Λαύριο. Το φυσικό τοπίο και η πλούσια δασική βλάστηση αλλοιώθηκε ραγδαία. Τα έλη και οι ακτές επικαλύφθηκαν με στερεά απόβλητα, τα πυκνά δάση έπεσαν θύμα εμπρησμού, ενώ οι καπνοί των καμίνων σκέπαζαν με ομίχλη και τη γύρω περιοχή σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων.

Στα βουνά που περιβάλλουν την πόλη του Λαυρίου και είναι διάσπαρτα τόσο από τα λείψανα της αρχαίας και νεότερης μεταλλουργικής δραστηριότητας, όσο και από ενδιαφέροντα γεωλογικά φαινόμενα, το 1974, ιδρύθηκε ο **Εθνικός Δρυμός Σουνίου**. Βρίσκεται στο Ν.Α. άκρο της Αττικής μόλις 50 χλμ. από την Αθήνα και καταλαμβάνει μια μακρόστενη περιοχή έκτασης 35.000 στρ. συνολικά (πυρήνας 7.500 στρ. και περιφερειακή ζώνη 27.500 στρ.) που ξεκινά από το νησί του Πατρόκλου, συνεχίζει στο ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο και φτάνει μέχρι το κέντρο της αρχαίας και νεότερης μεταλλουργικής δραστηριότητας, την περιοχή της Καμάριζας.

Ολόκληρος ο χώρος του δρυμού παρουσιάζει ιδιαίτερο ιστορικό, γεωλογικό μεταλλευτικό και παλαιοντολογικό ενδιαφέρον. Υπάρχουν εκτεταμένα λείψανα αρχαίων μεταλλείων και εργαστηρίων των ιστορικών χρόνων, καθώς και οικισμών που καλύπτουν όλο το φάσμα από την παλαιολιθική, νεολιθική και προϊστορική εποχή. Αυτός ήταν και ο κύριος λόγος ανάδειξης της περιοχής σε εθνικό δρυμό. Να προστατευθούν τα πολιτιστικά και γεωλογικά του στοιχεία, αφού από άποψη φυσικού περιβάλλοντος η περιοχή δεν είναι ιδιαίτερα πλούσια και σαφώς υπολείπεται των άλλων εθνικών δρυμών.

Χλωρίδα

Το μεγαλύτερο μέρος του δρυμού καλύπτεται από πευκοδάση χαλεπίου πεύκης, θερμομεσογειακούς θαμνώνες όπως πουρνάρι, σχίνο, αγριελιά, κοκορεβιθιά κ.λπ. και φρύγανα, όπως θυμάρια, αφάνες, ασφάκες, λουμινιές, λαδανιές, ασπαλάθους, γαλαστοιβές κ.λπ. Διάσπαρτα συναντώνται επίσης και τα κυπαρισσόκεδρα (βένια). Την ποώδη βλάστηση αντιπροσωπεύουν πολλά χειλανθή και ψυχανθή (τριφύλλα κ.λπ.), αγροστώδη και σύνθετα, μεταξύ των οποίων και ένα ενδημικό είδος κενταύριας (*Centaurea laureotica*).

Η πανίδα του δρυμού περιλαμβάνει είδη κοινά όπως η αλεπού, ο λαγός, ο ασβός, το κουνάβι, η νυφίτσα και διάφορα μικροθηλαστικά. Όσον αφορά τα πουλιά υπάρχουν μόνιμα είδη, όπως η δεκαοχτούρα, ο κότσυφας, ο γαλαζοκότσυφας, ο σπουργίτης, η κουκουβάγια, τσαλαπετεινός κ.λπ. ενώ κάποια άλλα έρχονται την άνοιξη από την Αφρική όπως ο πετροκότσυφας, ή κατεβαίνουν για να ξεχειμωνιάσουν στην περιοχή, όπως το ψαρόνι, η σταχτοσουσουράδα, ο κοκκινολαίμης, ο σπίνος κ.λπ. Επίσης υπάρχουν και αρπαχτικά όπως η γερακίνα.

Πηγή: *Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης
Λαυρίου*